

Feeling ultramarine
Klara Ström
MFA Essay
2018

Table of contents:

Master Essay - *Feeling Ultramarine* 23- 24

Appendix for Master Essay - *la mer l'amour la mort* 25 - 52

la mer l'amour la mort

La mer, it means the ocean in French. With the same pronunciation; la mère means the mother. The ocean, the mother. L'amour means love and la mort means death. They are also pronounced in a similar way to each other. The ocean is our mother, love is our death. I don't speak French, but it symbolises something to all of us, the language of love and passion. *la mer l'amour la mort*. It was the title of my Masters solo show and of the poetry book I wrote in connection to it. This book is also an appendix to this essay. In the book the first poem is titled *la chatte*, which means the female cat, or the pussy, to the younger generation. I love to make these semi far fetched connections with language.

In my work I often focus on subjects relating to this. I work with sex, power, body and voice. With heartache and depression. With sentimentality. The ocean has, during my master's degree, become a way for me to bring my topics together and find figures for them. To work with symbols, and to use something so classic and twist it. My process often starts in text or song. I find a phrase that I get caught up in, then I go from there. During my bachelor's degree I focused on performance and text as my main media, with costume constituting a part of the performance. Since I started my masters I have broadened my media specific practice to a more interdisciplinary one, where I work with scenography and sculpture as a way to create more characters and specific sceneries for my narratives.

One phrase that I have worked with for many years and that seems to stick with me is: *I Love you in English, but not in mother tongue*. This has been presented in performance, video projection, print and more. It is a phrase I keep going back to and that always seems relevant to my practice. I also feel that there is a significant connection between that phrase and my work with *la mer l'amour la mort*. The way I use the language as a coat for a specific topic. I mix my own writings with others, making medleys to recreate states of mind or to find new paths in the phrasings.

In this essay I have chosen to include the works of some of my greatest influences and specifically with poems relating to the ocean, love and death. I have chosen to use these texts in the language I first read them to keep the feeling they first gave me. Since I work a lot with translation or mixing between language in my own practice I here find the translator to be an important character of this text.

Sailor

*Jag är sjöman, jag är matros,
jag är ett havsbarn, en näckros.
Jag är konstnär utan tro,
jag är kvinna utan bro,
över det vildaste hav,
jag får gå runt, en oändlig konkav.
Men jag står där inte bara vid kanten,
jag är mitt i, jag är hela Atlanten.
Jag är banaliteten i allt det,
jag är själv allt liv som jag kan se.
Men, snälla, du man som äger allt,
låt mig simma tryggt i mina tårars salt.¹*

For me, the ocean has become a symbol of female sexuality, a yonic symbol². It is, from our point of view, concave and wet. It is a source of life; in the dawn of time, life literary crawled out of the ocean and on to land. The ocean represents both clichés and historically romanticised ideas, it is often portrayed in literature as the great unknown, the home of beasts. It was for a long time, and still partially is, unexplored territory. In various religions, myths and story telling the ocean and water are frequently described to have purifying qualities. It was considered to be a source of life, or a symbol of our unconscious and of creativity. It is balancing between a utopia and a dystopia.

The myth of the greek goddess Aphrodite describes how love is born out of the ocean; she was born when the severed genitals of Uranus were thrown into the ocean by his son, Cronus. The ocean started boiling and out of the white foam, Aphrodite appeared on a huge shell floating onto shore. Aphrodite symbolises the overwhelming and destructive power of love, she is the goddess of sexual love, fertility and of the sea and sailors. She is also known for her numerous love affairs with both humans and gods.

la mer l'amour la mort, the ocean, love and death are elements of life on earth. The ocean, the mother, holds love in one hand and death in the other. With its lips it both devours us and gives birth to us, like a mouth or a vulva. Both an arc and the ocean surrounding it. Giving in to death or floating on the surface. The ocean is all my fears of the unknown, the big, eternal, dark and deep, but also it has been my freedom, the openness, the clean air and the promise of new discoveries.

---

¹ Sailor, poem by Klara Ström, 2018

² Yonic from Sanskrits *yonī* means vagina. A yonic symbol is a sexualized representation of femininity and reproductive power.

The ballad of the lonely masturbator

Det här slutar alltid med död.
Hon är min verkstad. Ett öga halt
av mitt eget blod, min ljuva andnöd
utan dig. Skrämmande och asocialt
enligt andra. Jag äter mig mätt.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Finger för finger, så blir hon min.
Hon är här. Hon, min drabbning.
Henne slår jag an som en klocka. Går in
i lusthuset, platsen för din bestigning.
Du fick mig till läns på blommigt överkast.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Tänk på natten inatt, min älskling,
som varje par gör till ett enda rum,
över, under, en gemensam vridning,
de svällande tu på fjäder och skum,
knäböjande pressande, tätare, tät.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Så här bryter jag mig ur min kropp,
ett förargligt mirakel. För vem
ska röja drömmarknadens hopp?
Jag, som sprids. Jag, som pinar dem.
Mitt lilla plommon fick du sagt.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Men då kom min svartögda rival.
Vattnets härskarinna, med skam
på läpparna och flöjtande tal,
ur havets dyningar vadar hon fram.
Och jag blev på nytt en kobent kvast.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Hon tog dig som en kvinna tar
en ratad trasa till nedsatt pris.
Jag går och lämnar dina saker kvar,
går sönder likt sten och nattgammal is.
I dagens tidning står det att ni sagt ja.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.

Ikväll är flickor och pojkar ett.
Blusar knäpps upp. Gylfar dras ner.
Skor tas av. Ljuset släckt.
Tindrande svekfulla varelser ler.
De äter varann. De äter besatt.
Jag ska gifta mig med min säng inatt.³

---

³ Anne Sexton, Sanningen de döda vet, 2014, Ellerström, translation by Jenny Tunedal and Niclas Nilsson.

Power

This poem, *The ballad of the lonely masturbator*, pinpoints my thoughts on gender, sex, shame and power. The ocean here becomes a character, a ruler or a goddess that brings shame with her from beneath the surface. My reading is that Sexton uses this character to describe the judgement she lays upon herself and the ambiguous social constructions put on a woman, acting as a sexual being.

The ocean is such a big part of my life. I grew up by the coast and have since always lived close to the ocean. I am an educated sailor, I have crossed the Atlantic Ocean, sailed past Biscaya Bay and through canals I have sailed across the country I live in.

In Marguerite Duras book *C'est tout* she documented a conversation between herself and Yann Andrea Steiner, her younger lover, friend, caregiver and secretary. The book served as a journal during the writer's three last years in life. The last notes are from only three days before her death and through the entire book she writes unrestrained about her fear of death and her desires and fears in life. The ocean is constantly present as the third character in the dialogue.

For me Duras has been a great source of inspiration in writing and in life. Her way of balancing between her own lived narrative and the narrative of the story she is telling is astounding. I find that her way of describing her relationships to the people she works with, tells parallel stories in multiple dimensions within the text itself. Her scenery is often by the coast, by the house she bought for herself to live, write and film in. For example, in her book *Écrire* she describes her home as the scenography in which she places her stories. She describes how much and what this house means to her. Being able to buy her own place, being more than a wife, a mother, a lover. Being a writer. Hosting people, lovers, her son and her husband. Inviting film teams and observing the children playing in the neighbourhood. She writes that this is where she wants to die.

I can relate to her fear. Fear of death, but also the fear of belonging to another person more than you belong to yourself. Duras is narcissistic and direct about her success and fame, but she also shows a lot of self doubt and almost splits herself in to multiple personalities while describing her role as a woman, mother, wife or lover, versus her role as a writer. The fear of losing independence due to womanhood.

*...och jag romantiserar bilden om vad som händer mig. jag placerar mig själv på en piedestal. jag är ömtålig, något att vara rädd om, ta hand om...*⁴

---

⁴ la mer l'amour la mort, Klara Ström, 2017.

C'est tout

...

Senare samma eftermiddag
Ibland är jag tom väldigt länge.
Jag saknar identitet.

Det gör mig rädd först. Och sen övergår det
i en

skälvrning av lycka. Och sen slutar det.

Lycka, det vill säga lite död.

Lite borta från platsen där jag talar

...

YA: Är ni rädd för döden?

MD: Jag vet inte. Jag kan inte svara. Jag
vet ingenting längre sen jag kom till havet.

YA: Och med mig?

MD: Nu som tidigare råder kärlek mellan dig
och mig. Döden och kärleken. Det beror på
vem du vill vara.

...

Senare samma eftermiddag

Jag ville säga er
att jag älskade er.

Skrika det.

Det är allt.

...

Att vara tillsammans är kärlek, död, ord, att
sova

...

Tystnad och sedan

Jag känner mig förlorad.

Att vara död är likvärdigt.

Det är fruktansvärt.

Jag har ingen lust att anstränga mig längre.

Jag tänker inte på någon.

Resten är avslutat.

Ni också.

Jag är ensam.

Tystnad och sedan

Det är inte längre olycka du lever av, det är
förtvivlan.

...

DEN 6 FEBRUARI

Yann.

Jag hoppas vi ses senare i eftermiddag.

Av hela mitt hjärta.

Av hela mitt hjärta.

...

Låt världen förgås.

Fåfänglighetens fåfänglighet.

Allt är fåfänglighet och jagande efter vind.

...

Det är så svårt att dö.

I ett visst ögonblick är saker och ting över.

Det känns så: saker och ting är över.

Så är det.

Tystnad och sedan

Jag kommer älska er tills jag dör.

Jag ska försöka att inte dö för tidigt.

Det är allt jag har att göra.

...

Ta in mig i dina tårar, i dina skratt, i din gråt.

...

SÖNDAG 9 APRIL. PALMSÖNDAG

Vi är båda oskyldiga.

Tystnad och sedan

Mitt liv är torftigt nu.

...

Jag ser ingenting längre.

...

Det finns ingen sista kyss.

...⁵

---

⁵ Marguerite Duras, Det är allt, 2013,
Ellerströms, translation by Kennet Klemets.

Acting

Duras' language balances her somewhere in-between screenplay, prose and poetry. In her book *L'Homme Atlantique*, she rewrites her script as a story of the filming, putting herself back into the story as its director. In *L'Homme Atlantique* the ocean is both a character and the scenography of her story. She describes her relationship to the scenes and the actors, asking them to act with the ocean as a view or as a co-actor. She asks her actors to look upon the ocean as if they have never seen it before. With a clean slate. She asks them to forget everything they know, by imagining their own death. She tells them to know that she has chosen them, that they are wanted, loved.

The way she writes in *L'Homme Atlantique* gave me inspiration for various ways to work with manuscripts. This book is manuscript becoming film and then again manuscript. Working with text and story telling in this non linear way lies close to my own practice. To never consider one work as finished, but as a part of a bigger process, a unity of all my works, my artistic practice. To write, then perform, then write again. A cycle of artwork. A loop.

In my book *la mer l'amour la mort* I have played with a format relating to Duras'. I have included a protagonist, *Sara*. Sara pops up in-between my poems as a character in a film. The texts about Sara are different from the poetry in the book, they are more descriptive as a manuscript. They suggest a situation rather than telling something that has already happened. I also wanted the texts about Sara to be caring, like Duras cares about her actors in *L'Homme Atlantique*.

*sara kissar på en dyr bil. det är kväll och hon skrattar. bilden är otydlig.
bilens registreringsskylt är censurerad. scenen börjar i det att hon klättrar
upp på motorhuven och slutar i det hon hoppar ner.*⁶

---

⁶ *la mer l'amour la mort*, Klara Ström, 2017.

L'Homme Atlantique

...

Ni skall glömma.

Ni skall glömma.

Att ni finns till skall ni glömma.

Jag tror att det är möjligt att nå dithän.

*...förslagsvis med hjälp av andra
tillvägagångssätt, döden till exempel, er död
som gått förlorad i en förhärskande namnlös
död. Ni skall se på vad ni ser. Men ni skall
se på det villkorslöst. Ni skall försöka se
ända tills blicken slocknar, ända tills ni
förblindas och tvärsigenom detta måste ni
fortsätta försöka se. Ända till slutet. Ni
frågar mig: Se på vad? Jag säger, tja, jag
säger havet, ja just det ordet, framför er,
väggarna framför havet, allt det som gradvis
försvinner*

... Lyssna till mig

... Det som ni är i färd med att se där, havet,

*... kommer ni aldrig ha sett, aldrig ha sett
på. Tänk er att det som sker inte är en
upprepning, att det sker för första gången
på samma sätt som ert liv i varje sekund av
sitt första förlopp*

*... Tänk er att det är jag som har valt er.
Jag. Er. Ni som i varje ögonblick är helt er
själv i mina ögon, och detta vad ni än gör,
hur långt ifrån eller hur nära min
förhoppning ni är*

*... Ni skall röra er framåt. Ni skall gå som ni
gör när ni är ensam och tror att någon
betraktar er....⁷*

---

⁷ Marguerite Duras, Atlantmannen, 2015,
Ellerströms, translation by Jonas Ellerström.

mor, mère

Duras writes about the mother and the ocean. In her semi-autobiographical novel *Un barrage contre le Pacifique* the mother (*la mère*) struggles against the ocean (*la mer*) and the flood in French Indochina. She builds a wall to keep an annual flood from destroying the family's crops on the land she bought from the French authorities, using all her savings. The land is useless and several families have already tried and failed to cultivate it. The authorities knowingly sold the land over and over again to profit from each family's failure and bankruptcy, thus the land gets reclaimed and resold. La mère tries to stop this cycle and save her family from an economic collapse, but fails when the wall is torn down by the flood. She then tries twice to rebuild it, just to fail and eventually the wall becomes her death. Mara Lee comments Duras' relation to the mother and the ocean in *Kärleken och hatet*.

>>Jag var olydig genom att lyda<<, sa Marguerite Duras vid intighetens rand. Innan dess hade hon lärt två generationer kvinnor att känna sambanden mellan modern och havet. Det är inte ordleken in sig (mère-mer) som slår an, utan den högtravande gestalten. Hur den haltar och blir löjlig - som en uppsvälld mor. Som den enda möjliga.

Vissa ord måste man välta in i, det är klumpigheten som förenar oss, inget annat. Men det som rinner mellan fingrarna är bara sand.

Det enklaste som finns är att säga: Efter natten kommer andra nätter och det finns andra hav. Det svåraste: Efter natten kommer andra nätter med det är fortfarande samma hav.

*Vilket hav?
Du. Det smaragdgröna gula och det blå.*

*~~Min mor~~ Du sa: Som om sambandet inte redan fanns där.
Som om det krävde en fransk näve grus.*

(Sand mamma, sand!)⁸

---

⁸ Mara Lee, *Kärleken och Hatet*, 2018 Albert Bonniers Förlag.

The three selves

During the last three years I have, except for working with my own practice, also been part of an artistic trio together with the artists Josefin Jussi Andersson and Hannah Wiker Wikström. We have made works focusing on our thesis of the three selves: the intellectual self, the emotional self and the sexual self; or brain, heart, sex. It is our opinion that when describing ourselves we often disconnect the three from each other. When I am aroused I act as my sexual self, when I am sad or in love I act as my emotional self and when I am working or having a discussion I act as my intellectual self. This is something we can see often portrayed in cinema and literature but also something we discovered to subconsciously use as our own definition of ourselves.

I have explored our common thesis through the liquids that the three organs produce or live upon as well as the signals moving between the three organs and selves. The body acting as a whole. Not being able to blame mistakes on ones' libido or emotional state or even on the intellect, rather viewing it more holistically and realising that even though one way of acting might be the smart way to do it, it can still be the wrong way.

I wanted to leave all those ideas of a disconnection behind but still use it as a point of reference. I write about which of the selves is in power over the others, and which sent the first signal? When is my sexual attraction based in my sex, when is it based in my brain and when is it based in my heart, and so on? When someone touches me, is it my brain reacting to the touch or the area being touched itself?

*...och hjärnan säger
det gör ont i hjärtat
och hjärnan säger
det gör ont i könet
hjärtat säger ingenting
det pumpar
könet säger ingenting
det pulserar...⁹*

---

⁹ la mer l'amour la mort, Klara Ström, 2017.

Water cycle

I then made the connection between the tears, blood and vaginal discharge in relation to the Swedish saying: *Många bäckar små, bildar en stor å*. All sources of water belong to the ocean. Water from the ocean is constantly traveling back and forth between the face of the earth and the sky.

...The water cycle describes how water evaporates from the surface of the earth, rises into the atmosphere, cools and condenses into rain or snow in clouds, and falls again to the surface as precipitation. The water falling on land collects in rivers and lakes, soil, and porous layers of rock, and much of it flows back into the oceans, where it will once more evaporate. The cycling of water in and out of the atmosphere is a significant aspect of the weather patterns on Earth....¹⁰

The body consists of approximately 60% water. I see this as a description of our body in liquid. As a concrete evidence of our feelings. I am aroused and I become wet, I am hurt, I bleed, I am sad, I cry, I am nervous, I sweat, and so on.

---

¹⁰ The water cycle, Nasa gov, Education.
<https://pmm.nasa.gov/education/water-cycle>

One Per Cent

Coffee is 99% water
Water is 99% water
Water is 99% what-the-whatever
Our planet is 99% water
Our planet is 99% people
It's tough,
To live side by side
In such an ocean

When they first came to name it,
They named it soup
Then they named it lake
Then they named it sea
Finally, they came to the conclusion: ocean
Now, it's 99% junk
But we still name it 100% ocean

100% ocean
is 99% water
99% of people,
are people
Some of these 99% people
are 55% water
Such people can be considered as
pretty
solid
people

The rest of the 99% people can contain up
to 75% water
These people, can be considered as
pretty
nonsolid
people,
I'm not sure
you can trust them
A 100%
A 100%
A 100%
A 100%
A 100%

A 100% fairtrade
A 100% bio-dynamic
A 100% local-organic
A 100% decaffeinated
A 100% coffee
is 99% water

If a coffee is 99% water; you might think that
the 1% is coffee
HMMMMMMMMMMMMMMMM
The truth is, the 1% is paper,
The taste of the paper cup
And coffee, is only a thought
You are thinking
While you are drinking
And sinking
Into
99% water, and 1% paper
Cup

But
does it matter?
If your mind is 99% water?
And the rest,
is coffee?¹¹

---

¹¹ Hanne Lippard, ThisEmbodiment, 2017, A Broken Dimanche Press Publication.

Tears

Maybe if all the liquids in our bodies are 99% water and 1% thought, the blood, the sweat, the tears, the vaginal discharge, the piss; is just ocean. There is no brain, heart, sex; just ocean. 99% water. And what is the ocean? It is a vulva, a mother, giving birth to life, love; death and attraction. It is tears.

I wrote about tears:

*...what about swimming
what about lubrication and wetness
what about tears...¹²*

Tears are pure salt water, pure ocean. I started painting the forest, the life that the ocean created. I started painting the forest where I would get lost. In my own mind and fears. Lost at sea. Lost in the woods. Lost in a darkness that devours me.

My brain is water, it is ocean and it is a forest for me to get lost in. In between the neurosignals. I wrote about SSRI¹³. I wrote about the fear of losing my opinions once I stopped being sad, getting lost in a forest and leaving my true self behind in that forest once I came out the other side. So, I painted forest and I painted ocean. I put the paintings on legs, so that they could stand up tall, to save themselves from drowning.

...jag är rädd att jag kommer försvinna. in i denna skog av medicinerade vänsteraktivister. feminismen möter sitt slut i skogen. men om vi möts där som våra andra jag, kommer vi förmodligen att tycka om det. vi kommer bada näck och vara fria från känslomässigt arbete. våra världsliga, utåtriktade, sertralin-medicinerade jag kommer vara omedvetna om hur roligt våra andra jag har i skogen...¹⁴

---

¹²la mer l'amour la mort, Klara Ström, 2017.

¹³ Selective serotonin reuptake inhibitors (SSRIs), also known as serotonin-specific reuptake inhibitors or serotonergic antidepressants, are a class of drugs that are typically used as antidepressants in the treatment of major depressive disorder and anxiety disorders.

¹⁴ la mer l'amour la mort, Klara Ström, 2017.

Målarens brev

Mitt staffli har jag ställt upp inomhus
Jag målar sedan en vecka
ATLANTISKA OCEANEN
vad betyder detta, kära
mig kan mildhet förfära
vid detta hav är jag van

här finns en invärtes klocka
som även i stillheten dånar
jag vilar i en vild vagga
hör
två rader lämnar jag tomma
med plats för zefyrisk musik

kära, min duk är ingenting lik

på kvällen öppnar den sin mun
och talar

oceanens läppar
formar som varning en blå ballad

tidigt på dagen
fyller mig havet med hat
och stor fruktan

jag lägger örat mot horisonten
och avlyssnar den onda friden inuti
med flit
försöker jag verkligen fånga
mitt svåra motiv

jag uppstiger varje dag
i mitt hjärtas torn
för att se allt
havet
ligger där bart
alltid större än min tro
jag mäter förgäves dess vidd

med uppspärrat fingerkliv
jag mäter förgäves dess välde och våld
med min egen oro

annars lever jag gott eller näst intill
vid fönstret äter jag solens hårda bröd
och dricker en klunk sval vind
jag har mest allt jag behöver
livet, döden
men, kära, sänd mig
sänd mig
ultramarin¹⁵

---

¹⁵ Sven Alfons, Ängelens bild, 1961, Havet, en lyrikanalogi sammanställd av Ingvar Holm, 1988/1992, Bra Lyrik/Förlags AB Wiken.

Ultramarine

I think about colours and how we use them to depict the world around us. The ocean is blue, or the sky is blue and then it's reflected onto the surface of the ocean. Blue is a colour but it is also a word used to describe an emotional state. Sadness; Feeling pretty ultramarine today.

*...Ultramarine: the quality of the shade is embodied in its name. This is the superlative blue, the end-all blue, the blue to which all other hues quietly aspire. The name means "beyond the sea"—a dreamy ode to its distant origins, as romantic as it is imprecise...*¹⁶

Ultramarine is a pigment which was originally made by grinding the stone lapis lazuli found in the mountains of Afghanistan. It is a deep blue colour often used to paint the robes of the Virgin Mary. It symbolised holiness and humility and was one of the most expensive pigments until the synthetic substitute was made during the early nineteenth century.

Previously I have worked with colours in reference to the naive use of colours of a child. I have worked with primary colours and the pure colours, both in reference to renaissance painting and art history. To use specific pigments and colours as descriptions or symbols for certain religious meanings, like ultramarine that was used to paint the pure and holy. But I am also influenced by the way a child paints the forest or the sun and I think the two intertwines when it comes to ultramarine. To paint the ocean blue.

We paint the ocean using ultramarine which means beyond the sea, that is how blue the colour we use to depict the ocean is. Ultramarine is even bluer than the ocean itself, making the ocean super-blue.

Why so sad little ocean baby? Because you're made of tears? Or because you carry the sorrow for everyone else, emotionally labouring like that holy woman you are, always putting others first and putting yourself down. I will comfort you baby ocean; you symbolise wealth, you are a luxury. You are also the pure, the mother of God and of all living.

But, what more than blue do we need? Blue like the ocean and sky, yellow like the sun, green like the leaves, red like blood, black like the soil and white like the clouds or the tip of a breaking wave.

---

¹⁶ Ravi Mangla, True Blue, June 8, 2015, The Paris Review.

I sang a song

...

*How will I know if all of these tears I cry
can be a river to float on*

...¹⁷
...

---

¹⁷ Mariam the Believer, How to conquer pain with love, The Wind EP, 2014, Label: Repeat until Death.

And then I cried

But my tears did not carry me. So then I built longer legs and bigger constructions for my sculptures and paintings to keep their heads above the surface. I built platforms for me to climb up on, to keep safe since no arc was built for me.

Me and my constructions, my characters and the landscape we live in had to be the arc we needed. Or, be the ocean. Become one with the flood. In *Ångest*, Pär Lagerkvist describes his longing for the flood of death. He writes about the emptiness of his worldly life and how the ocean will save him from the barren land he walks upon. But it is a melancholic release Lagerkvist is waiting for and as the title implies, he describes so exquisitely a state of anguish. He describes it in a calm and sharp minded way, his mind is not clouded by his anxiety, he can see straight. This is something I did not manage to do. In this extract of my poem *aj!* from *la mer l'amour la mort* I describe anxiety as a fog I am unable to pierce. After reading Lagerkvist *Ångest* and comparing it with my *aj!* I feel that they together represent the two-edged sword that is anxiety.

*...mina ögon dimmades av tårarna. tårarna rann över mina kinder. dimma, dis, en hinna runt mitt huvud. ett lager, ett täcke. det är svårt att ta sig genom, jag kan inte höra. mina ögon är dimmiga, och där är panik, jag får panik! ...*¹⁸

---

¹⁸Extract from *aj!*, *la mer l'amour la mort*, Klara Ström, 2017.

Ångest

*Ingen hand är så tom som min,
intet hjärta så öde.
Trädde någon i mina gårdar in,
han trodde sig stå bland de döde.*

*Ensam går jag på förtorkad mark,
längtar bort från mitt hjärta.
Ingen storm blåser tung och stark,
liten och tom är min smärta.*

*Vissna örter stå vid min fot,
ljumma vindar mig följa.
Intet rusar mitt bröst emot,
med hög och skälvande bölja.*

*Var afton jag lutar mitt huvud trött,
mot trädens kraftlösa stammar.
Alla mina vägar jag har förnött,
deras stoft över örterna dammar.*

*

*En gång skall jag lämna den mark mig livet gav,
lämna de öde gårdar.
En längtan till dödens dånande hav
jag djupt i mitt hjärta vårdar.¹⁹*

---

¹⁹ Pär Lagerkvist, Ångest, 1916, Dikter, 1955, Albert Bonniers Förlag.

The flood

Now, I knew the flood would be a release. Just like the flood of blood that comes once a month releases us from pain and anger, the flood of water will do the same. So, when the earth is covered, I will not swim.

But, in the middle of my acceptance of death, I found life in the flood. I found a beating heart and a soaking wet crotch. The blood means that an egg is released, but not fertilised, it means no new life, but, a continuation of something already living. It means the restart of a cycle, the cycle of the female body, the cycle of life, the cycle of emotions and fluids, the water cycle. Vaginal discharge, tears, sweat, blood. Joy, hornyness, energy, apathy, anxiety, anger, sadness. Vapour, drops, ocean.

Then I found anger in the flood. The flood means that a man of power is trying to bend others to his will. The flood God sent upon earth was a way for him to press the restart button on his creation. To save the things he liked and to rid himself of those who did not meet his expectations. In the book of Genesis, it is described how God echoes his creation of life, where he separated the waters above and beneath the earth to access dry land for life to appear. The flood comes when God reopens the windows of heaven and the fountains of the deep to reinstate the water covered world earth was before. Just like the Platonian myth of Atlantis, where the utopian island was sunk by gods to put an end to corrupt and immoral behaviour of its inhabitants, life on earth was drowned by God to an put an end to man's evil and immoral nature. The flood of our time relates a lot to the mythical floods; corrupted and immoral men destroy the treasures of earth and brings forth the flood, this time in the form of melted ice.

The ocean, the flood. A woman punishing bad men for their corrupted actions?

Dikt om menn

*det jeg hater er
at jeg hater menn
og at jeg*

*stadig vekk klarer
å plassere meg
i deres nærhet*

*så står jeg der
i en eller annen leilighet
og koker kaffe
og hater*

*en eller annen type
fordi han minner meg
om en annen
idiot*

*slafser
så høyt
at man må mistenke ham
for
jeg vet ikke
våpenutvikling*

*det fins så mange
mennesker
jeg ønsker
å slå
i ansiktet
med en død fisk
...²⁰*

---

²⁰ Olga Ravn, Mean girl, 2015, Meangirl (et utdrag) F^o241, 2015, Flamme Forlag, translation by Nils-Øivind Haagenen.

Photosynthesis

A restart. A seed is planted. For us to grow we need water, salt (minerals in the soil), sun and carbon dioxide. We will grow leaves. The leaves change colour, fall off and then we will grow new ones.

Is this my will? Photosynthesis? Or, saving all life from the flood? The flood sent because of man's sins. Build an arc, floating on the surface of our tears until it all evaporates? Or instead maybe accept what is to come, die with an embrace or maybe, maybe evolve and grow gills?

If the ocean is a mouth it will devour us. It will eat us and grow from the nutrition we provided. But, if the ocean is a vulva it will give birth to us, it will nurture us and give us pleasure.

Havet

*Jag står framför havet.
Där är det. Där är havet.
Jag tittar på det.
Havet. Jaha.
Det är som på Louvren.²¹*

---

²¹ Göran Palm, *Världen ser dig - själens furir och andra dikter*, 1964, Nordstedts.

Quotations from:

Alfons, Sven

Ängelens bild, 1961, Havet, en lyrikanalogi sammanställd av Ingvar Holm, 1988/1992, Bra Lyrik/Förlags AB Wiken.

Duras, Marguerite

Det är allt, 2013, Ellerströms, translation by Kennet Klemets.

Atlantmannen, 2015, Ellerströms, translation by Jonas Ellerström.

Lagerkvist, Pär

Ängest, 1916, Dikter, 1955, Albert Bonniers Förlag.

Lee, Mara

Kärleken och Hatet, 2018 Albert Bonniers Förlag.

Lippard, Hanne

ThisEmbodiment, 2017, A Broken Dimanche Press Publication.

Mangla, Ravi

True Blue, June 8, 2015, The Paris Review.

Mariam the Believer

How to conquer pain with love, The Wind EP, 2014, Label: Repeat until Death.

Nasa

The water cycle, Nasa gov, Education.

<https://pmm.nasa.gov/education/water-cycle>

Palm, Göran

Världen ser dig - själens furir och andra dikter, 1964, Nordstedts.

Ravn, Olga

Mean girl, 2015, Meangirl (et utdrag) F°241, 2015, Flamme Forlag, translation by Nils-Øivind Haagensen.

Sexton, Anne

Sanningen de döda vet, 2014, Ellerström, translation by Jenny Tunedal and Niclas Nilsson.

Ström, Klara

La mer l'amour la mort, 2017

Sailor, 2018

l a m e r
l ' a m o u r
l a m o r t

K L A R A
S T R Ö M

(la chatte)
-----

det är i det dolda
det djupa havet
som också är knutpunkten för alla mina nerver
där finns rädslan och friheten
där finns skammen och njutningen
djupet
som både är faran och kvaliteterna i det att vara människa
det är det jag sitter på
rent bokstavligt
det som befinner sig mellan mina ben
det som aldrig fått ett namn värdigt att lägga i munnen
in i munnen
mun och läppar
havsdjupet
det som är källan till allt liv
ur det kravlade den första rörelsen
jag besöker det nu
medan du har ryggen vänd
håller hela kroppen spänd

du sa nej, men inte med munnen

det ligger i mitt stjärntecken att vara obeslutsam
väga fram och tillbaka
vända vind för våg
guppa upp och ned
hela havet stormar
våg
våga

du sa nej, när jag tittade på dig
du sa det inte med munnen

närbild på saras ansikte i solljus,
tittar snett bort från kameran, hårtestar blåser i vinden.

den här platsen tillhör inte mig
den tillhör inte mig utan andra
jag försöker äga den, bli insläppt av den
men ger till slut upp och håller mig på avstånd
kommer bara hit när jag måste

de andra reflekterar inte över det
de finner sin plats här
flyter in och omfamnas av omgivningen
de har en varm, familjär känsla
det är deras plats, men inte min

jag drar med fingret över saras ansikte, upptäcker det för första gången.

under en längre period
har jag känt mig underlägsen
omyndig
jag har många problem med kroppen
ett av dem är att jag tyr mig till dig
jag läser om *emotional labor*

över sommaren bor jag i malmö
jag bor i en lägenhet med tre klockor som tickar i otakt
jag bor i en lägenhet med skrikande barn
när du lämnar mig här och barnen är borta
hör jag bara klockorna
jag bor ensam i malmö över sommaren
jag bor ensam fast vi sa att vi skulle ha varandra
vi har varandra men bara för sällskap
så fort klockornas tickande kommer för nära
går du hem till dig
jag ser på den röda visaren
den som rör sig i snabbast takt
när du tittar på den rör den sig extra fort
med extra högt ljud

jag väntar på min älskling
jag väntar på min älskling
jag väntar på min älskling
min älskling är på väg
kommer snart

jag väntar på min älskling
ser ut längs vägen där stegen snart kommer
har gjort mig ren
har gjort mig fin

jag väntar på min älskling barbent
barfota

jag väntar på min älskling och på stegen längs med vägen
jag kikar efter skuggor och tecken
jag ser på barnen som spelar boll på gården
de långa eftermiddagsskuggorna och ljuden

jag väntar på min älskling och stegen
stegen som ljuder och stegen som speglas
i de avslöjande skuggorna längs vägen
jag måste böja mig fram
för att se förbi husknuten
lyssnar efter ljuden som avslöjar
skvallrar om älsklingens ankomst
jag väntar på min älskling
och det lockiga håret
jag väntar på min älskling
och den väldoftande huden
jag väntar på min älskling
och de rena, djupa ögonen

jag böjer mig fram och kikar runt husknuten
lyssnar till barnen på gården och väntar

väntar
väntar
väntar

jag väntar på min älskling som kommer snart
jag väntar på min älskling

sara kissar på en dyr bil. det är kväll och hon skrattar. bilden är otydlig.
bilens registreringsskylt är censurerad. scenen börjar i det att hon klättrar
upp på motorhuven och slutar i det hon hoppar ner.

if it is a play

if it is a play

if it is a play

a play can be so many things

a game

a screenplay (theater)

a competition

a fool and a fooled and a fooler

play me

play me

play with me

play me you're a player

play me like a player

if it is a play

what part will you play

what will be your role

your character

and what will be mine

vi talar om framtiden som om

vi inte har någon makt över den

som om den inte är del av vår nutid

den skrämmer dig för mycket

här

nu

är alldeles för verkligt för mig

jag är en dagdrömmare
hopp, om det är vad jag har vill jag botas

I drop my slippers on the floor
one by one
and I let my feet rest on the bed
the bed that we share
you and me

jag tänker mycket på vampyrer
jag tror inte jag skulle gilla det
att leva för alltid
men törsten
det skulle vara något för mig
to want something so badly

först havet, sen sara och hennes vänner. jag filmar när de umgås och skrattar. jag filmar henne ensam kvar vid bordet när de andra köper öl. en flackande blick, var skall hon fästa den.

aj!

blod rinner längs mitt insida lår. medicinen kommer inte verka nu. och blod, blod från ett knivhugg. mitt hjärta blev hugget framifrån och bak och kniven skar igenom framifrån och bak. och in i ryggen, bakom ryggen på mig. när jag inte såg, aj!

mina ögon dimmades av tårarna. tårarna rann över mina kinder. dimma, dis, en hinna runt mitt huvud. ett lager, ett täcke. det är svårt att ta sig genom, jag kan inte höra. mina ögon är dimmiga, och där är panik, jag får panik!

och jag romantiserar bilden om vad som händer mig. jag placerar mig själv på en piedestal. jag är ömtålig, något att vara rädd om, ta hand om.

vi går genom detta landskap av min nostalgi, av det melankoliska och det njutningsbara. och *någonting*:et, någonting där.

allt ska klippas av, klippas av. knips, knips och sen finns ingen smärta, det finns inga åsikter. jag kommer nöja mig med hur det är. hinnan kommer inte längre skrämja mig. jag kommer inte försöka fly.

jag är rädd att *jag* kommer försvinna. in i denna skog av medicinerade vänsteraktivister. feminismen möter sitt slut i skogen. men om vi möts där som våra *andra jag*, kommer vi förmodligen att tycka om det. vi kommer bada nack och vara fria från känslomässigt arbete. våra världsliga, utåtriktade, sertralin-medicinerade jag kommer vara omedvetna om hur roligt våra *andra jag* har i skogen.

alkohol kommer och går här och jag kan inte längre äta smärtstillande eller grapefrukt. bipacksedeln jävlas med mig. kuliss, en platt yta som påstår sig vara något annat än vad den är. någon annanstans än där vi är.

sara åker spårvagn och kollar ut genom fönstret. någon hon känner igen kommer ombord, deras blickar möts och sara tittar bort. det är två kameror, en från saras perspektiv och en som ser henne framifrån.

drip drip drop

*what about swimming
what about lubrication and wetness
what about tears
how will I know if all of these tears I cry
can be a river to float on
you say no, but not with your mouth
what about saliva
rain
two bodies meet in the water
water me
water me
water me
let me grow
thirst, I envy you
drink me up
drink my blood like a vampire
thirst for it
drink me like water from a well
drink my wetness
drink me up*

*drip drop
drip, drip, drop little april shower*

*the water passes through us
lives within us
goes in and out
through every hole
poke a hole
something will drop
drop out
drip-drop
there's a sweetness to it*

*the blood
the saliva
the piss
the secretion*

a sweet taste of bodily fluid
and we let our mucous membranes meet
how sweet
sweetheart
sweat
saltysweet

I'm going for a swim
I take a few strokes and let the water carry my body
isn't it nice to be enfolded by the water
I can feel it sneaking closer
touches every surface
and the surface
and the surface tension
let it break
let me pierce it with my big toe
like I would your hymen if that was a real thing

la mer
l'amour
la mort
it's as simple as that
drip-drop
a drop of blood on the tip of my index finger
is it mine or is it yours
however it comes from within
the skin of my finger was pierced by your contraceptive coil
poke
poke a hole

drip-drippedy-drop
where is the source of the fluid
it flows
you got your flow
heavy flow

*I will bleed to death
I keep bleedin' I keep-keep bleedin' on love
never making it easy*

*drip drop and here we go again
I recently learned that you tell
from your vaginal discharge
if you're ovulating
but blood will soon cover everything
just like the water
will flood the earth
drip drop
it takes time but it's coming for us
let's be together when the flood comes
let's accept what is to come and die with an embrace
drowning*

*it's supposed to be beautiful
I'm drowning
drowning in your eyes
drowning
and I don't want to reach the surface
let the water enfold me
cleanse me
purify me
it takes will
bite my neck
drink my blood
I surrender to you*

*just like sleeping
I buy a pillow that will carry my head in the water
let me sleep but not drown
it is hot and steamy
steamy
open up a window
combine the hot and the cold
let the water serve as a duvet
let it cover your body
let it warm you
sleep
dream*

*lay down
lay your head
on my chest*

*and the rain
and the mud
goes under our skin
like nothing else
only hot cocoa will dry our feet
only hot cocoa will warm us
but it is sweet
to see the raindrops falling
to let them hit our faces and not flee
to surrender to the wetness
drip drop
pierce my skin
carve with water
create new space
drip-drippedy-drop
the ph-values meet
mixes together
melts*

sara ser på sina händer, håller fram dem framför sig, letar efter något i dem.
kameran ser henne från två vinklar, både på hennes ansikte framifrån och på händerna bakifrån, uppifrån med bakhuvudet med i bild.

hjärna hjärta kön

och när vi ska dra skiljelinjer
mellan kroppsliga reaktioner
uppfattningen av att intellektet
inte är en del av kroppen
inte är kroppsligt
det sitter fast i papper

papper är att lita på
blod är opålitligt
jag känner efter i intellektet
det är också där jag skapar känslor
och i kroppen
där sitter intellektet fast
det har fått en fin plats
lika stor som de andra där inne
i kroppen

utanför kroppen har det en större plats
på den platsen ryms inte blodet
där ryms inte sekretet
eller muskelspänningar
utom möjligen de som sker
om du tänker extra hårt
jag tänker på mina känslor
jag tänker mig till explosionen
orgasmen ligger på pappret
men den står inte skriven där
på pappret står intellektet skrivet i versaler
i orgasmen ryms det blod
och det ryms sekret
och det ryms det som skrivits om i billigt papper

det tjocka pappret talar inte om blodet
blodet ska ligga i bomull
och att stoppa öronen med detsamma
jämförs aldrig med latexallergin
jag digitaliserar min klitoris nu

krävs bara ett klick

den som sa att klitoris inte var en knapp
ska få äta upp sina ord
när orgasmen blir digital
och intellektet fortfarande står skrivet i papper
då kan vi klicka oss fram och tillbaka
i kärlekssorg och mensvärk
huvudvärken blir så snabbt passé
om den inte möjligtvis omskrivs som migrän

och hjärnan säger
det gör ont i hjärtat
och hjärnan säger
det gör ont i könet
hjärtat säger ingenting
det pumpar
könet säger ingenting
det pulserar

hjärtat pumpar blod
till könet
könet värmer
hjärtat
straffar
hjärnan
hjärnan säger till könet
säger till hjärtat
det är bara för dig
vi ska pumpa
och pulsera

könet och hjärtat konspirerar samman
mot hjärnan
du ska inte tro
att du kan äga oss
(huvud)värken slår
hårt
och blodkärlen som vidgar könet
får öppnas för fort på väg upp i det huvud där hjärnan bor

det är hjärtat som skriker
efter att få äga sin egen sorg
det är hjärnan som ber
att få äga den sorg som tillskrivits hjärtat
det är könet som blöder
sitt eget blod
inte tänkte hjärnan fram de dropparna
inte pumpade hjärtat ut de dropparna

och vad ska så
alla de delar emellan
som bildar den hud du kan röra
få äga på vägen till blod och sorg och kärlek

när det är sekretet vi vill hitta och inte blodet
och det är det som veckbladen kallar explosion
som knyter samman de tre på en och samma gång
ska huden få äga de signaler som bara det som hudlöst är kan uppfatta

ett matrix
en projektion
deja vu
vad händer mellan hjärna
hjärta
kön
när besvikelsen infinner sig
jag är redo på att den ska komma
väntar på den
men den hugger ändå

det ligger något i
att se ditt ansikte
när du kommer
jag har många cumfaces i mitt minne
och bara det
kan räcka för att get me off
i det bor
också något sorgligt
typ att de där ansiktena
fortsätter att komma
i min frånvaro
utan dokumentation
utan min närvaro
jag ska äga din ejakulering
din squirt
men mitt ansikte
dokumenteras aldrig
hör inte till någon
det är
i en annan dimension
inget ägande av min expanderade vulva
det blir en kam jag drar emellan oss
delar i
snedbena
torkar bort från min mage
ditt cum
med en pöl i naveln

sara ligger i en enkelsäng i solljus. hon tittar upp i taket. kameran ser henne från dörröppningen.